

201203386/1/V3 en
201203953/1/V3.

Datum uitspraak: 6 augustus 2012

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 23 maart 2012 in zaken nrs. 12/8424 en 12/8470 in de
gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 maart 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten (hierna: het terugkeerbesluit) en tegen haar een inreisverbod uitgevaardigd. Bij besluit van dezelfde datum is de vreemdeling vervolgens in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het door de vreemdeling tegen eerstgenoemd besluit ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd voor zover dit ziet op het terugkeerbesluit, het beroep tegen de inbewaringstelling ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 2 en 17 april 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft zij de Afdeling in het hogerberoepsschrift met betrekking tot de vreemdelingenbewaring verzocht haar schadevergoeding toe te kennen. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister heeft verweerschriften ingediend.

De vreemdeling heeft nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Het terugkeerbesluit

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling het volgende

2.1.1. De rechtbank heeft onweersproken overwogen dat reeds eerder een terugkeerbesluit is genomen en dat de vreemdeling niet aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting heeft voldaan. Gelet hierop is de in het besluit van 12 maart 2012 vervatte mededeling, dat de vreemdeling onrechtmatig in Nederland verblijft en zij onmiddellijk de Europese Unie dient te verlaten, niet op rechtsgevolg gericht. De rechtbank heeft niet onderkend dat het beroep hiertegen om die reden niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard.

2.1.2. Het hoger beroep is, voor zover gericht tegen het terugkeerbesluit, reeds hierom kennelijk gegrond. De uitspraak van de rechtbank dient in zoverre te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het terugkeerbesluit alsnog niet-ontvankelijk verklaren.

Het inreisverbod

2.2. In de tweede grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij voorafgaand aan de uitreiking van het inreisverbod is gehoord en dat zij hierbij geen bijzondere feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht, die aanleiding hadden kunnen geven om af te zien van het uitvaardigen van een inreisverbod. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister, door een onvoorwaardelijke maximale duur van twee jaar op te leggen, haar humanitaire situatie zoals die uit het dossier blijkt ten onrechte heeft gepasseerd, aldus de vreemdeling.

2.2.1. De Afdeling heeft over de duur van het inreisverbod eerder, bij uitspraken van 15 juni 2012 in zaken nrs. 201201202/1/V4 en 201202257/1/V3 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de benadering van de minister, waarin hij - behoudens het geval dat zich omstandigheden als bedoeld in het tweede tot en met zesde lid van artikel 6.5a van het Vreemdelingenbesluit 2000 dan wel bijzondere individuele omstandigheden voordoen - een inreisverbod voor twee jaar oplegt, in strijd is met tekst of strekking van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de richtlijn).

Dit laat onverlet dat, zoals eveneens in deze uitspraken is overwogen, uit artikel 4:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 11, tweede lid, van de richtlijn, voortvloeit dat de minister de betrokken vreemdeling in de gelegenheid moet stellen om bedoelde individuele omstandigheden, in verband waarmee volgens de betrokken vreemdeling aanleiding zou bestaan voor een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, aan te voeren. Indien een vreemdeling zodanige omstandigheden heeft aangevoerd, zal de minister, indien hij daarin geen aanleiding ziet om de duur van het inreisverbod verder te verkorten, ingevolge artikel 3:46 van de Awb dit standpunt dienen te motiveren.

2.2.2. Uit de dossierstukken, waaronder het proces-verbaal van gehoor van 12 maart 2012, blijkt niet dat in de bestuurlijke fase aan de vreemdeling kenbaar is gemaakt dat individuele omstandigheden aanleiding kunnen geven tot verkorting van de duur van het op te leggen inreisverbod en dat het aan de vreemdeling is dergelijke individuele omstandigheden naar voren te brengen. Evenmin blijkt uit voormeld proces-verbaal dat tijdens dat gehoor enige specifiek hierop gerichte vraag is gesteld. Hierdoor heeft de minister eventuele individuele omstandigheden aan de zijde van de vreemdeling niet kenbaar bij zijn beoordeling en bij de motivering van het besluit van 12 maart 2012 betrokken. De rechtbank heeft niet onderkend dat dit besluit daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb is genomen.

Grief twee slaagt.

2.2.3. Het hoger beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient ook in zoverre te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het inreisverbod gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb vernietigen.

De maatregel van bewaring

2.3. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3.1. Het hoger beroep gericht tegen de maatregel van bewaring is kennelijk ongegrond. De uitspraak dient in zoverre te worden bevestigd.

2.3.2. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

Proceskosten

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep in zaak nr. 201203953/1/V3 gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 23 maart 2012 in zaken nrs. 12/8424 en 12/8470, voor zover hierin het beroep tegen het terugkeerbesluit gegrond is verklaard en de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel deswege is veroordeeld in de proceskosten en het beroep tegen het inreisverbod van 12 maart 2012 ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank ingestelde beroep tegen het terugkeerbesluit niet-ontvankelijk;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank ingestelde beroep tegen het inreisverbod gegrond;
- V. vernietigt het inreisverbod van 12 maart 2012;
- VI. bevestigt de uitspraak voor het overige;
- VII. wijst het verzoek om schadevergoeding af;
- VIII. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

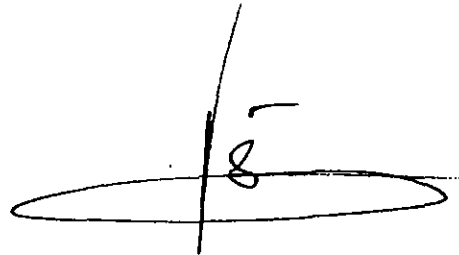
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2012

345-696.

Verzonden: 6 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser